

Забравили тѣ пѣсенята на потока и никой до днесъ не я е чувалъ. Разсърдилъ се тогава балканътъ и казалъ: „Почакайте, азъ ще сбера сили, ще дойде Южнякътъ на помощ и ще разрушимъ яза“ — тъй жално му било за потока, като за родно дѣте. А днесъ, дѣца — вижте чернитѣ облаци, чуйте какъ ечи балканътъ! Южнякътъ иде да ни спаси!

— Слава и честь на Южняка! — извика той и порони двѣ сълзи отъ радость.

— Слава и честь! — извикаха всички...

* * *

Още по-смѣло налита Южнякътъ, руши кжщата на Дѣда-Мразъ и тя трѣгва надолу.

Запѣни се потокътъ, размахва пѣнясти вълни, повлече камъни и дървета и бѣсно се хвърля върху яза... Разбити падатъ една слѣдъ друга буйнитѣ млади вълни и плачатъ, че не могатъ да се върнатъ на борба.

Но идатъ прѣсни сили — нови потоци. Сдружаватъ се тѣ и съ нова пѣсенъ налитатъ въ бой.

— Тази е старата пѣсенъ, вика старецътъ, потокътъ ще побѣди.

Трошатъ се фабричнитѣ колелета отъ ударитѣ на юнашки гърди.

Още малко, още малко... събаря се язътъ...

Съ радостенъ викъ вълнитѣ прѣхвърлятъ върху срутенитѣ греди, леко се плѣзгатъ надолу и цѣлата долина трепери отъ великата пѣсенъ на потока.

Всички изкачатъ отъ фабриката, редатъ се край потока, радостно хвърлятъ цвѣтенца и напжпили клонченца, и съ вси гърди прѣгласятъ пѣсенята на потока:

— Слава на Южняка буйни.

Слава на потока смѣлъ....

Водски.

